

Πως η Ρώμη υπέταξε την Ελλάδα, Δ



Έρευνα:
Δημήτρης Συμεωνίδης

Ο τελευταίος βασιλιάς της Μακεδονίας, Περσέας

Ο τελευταίος Βασιλιάς της Μακεδονίας Περσέας, μέτριος στρατηγός αλλά φλογερός πατριώτης, πολέμησε με όλες του τις δυνάμεις, αντάξιος των Μακεδονικών παραδόσεων και του Ελληνισμού γενικότερα κατά της τρομερών δυνατοτήτων και ανερχομένης υπερδύναμης Ρώμης.

Γεννημένος το 213 π.χ., και πολεμώντας διαρκώς κάτω από την ηγεσία του πατέρα του, Φίλιππου Ε' (222-179) ο Περσέας ανέβηκε στον θρόνο της Μακεδονίας το 179, ξέροντας σχεδόν από την αρχή, ότι θα ερχόταν σε σύγκρουση με την Ρώμη, αφού η Μακεδονία ήταν μακράν το πιο ισχυρό Ελληνικό κράτος με ισχυρές παραδόσεις και ηθικό κάτι παραπάνω του ακμαίου.

Πράγματι, το 172 με διαφορά προσχήματα και με την αμέριστη υποστήριξη του προδοτικού Ευμενή της Περγάμου, η Ρώμη κήρυξε τον πόλεμο στην Μακεδονία, κινητοποιώντας τεράστιες δυνάμεις (100.000 άνδρες και 120 επιπρείς). Μετα από 3 σχεδόν χρονιά αδιάκοπων συγκρούσεων με εναλλασσόμενα αποτελέσματα και μετά την μεγάλη νίκη στο Καλλίνικο (171) και την επική διάβαση του αυχένα της Κατάρας στην Πίνδο (169) ο Περσέας επικεφαλής 41.000 πεζών και 4.000 ιππέων έδωσε την τελική και οριακή για τον Ελληνισμό της Αρχαιότητας μάχη της Πίνας, κοντά στην Κατερίνη στις 22 Ιουνίου 168 π.χ.

Αξίζει να σημειωθεί ότι σε αυτόν το επικό αγώνα, ο Περσέας παράταξε Μακεδονική Φάλαγγα τεράστιων διαστάσεων (26.000 Χαλκασπίδες, 10.500 Λευκασπίδες, 2.000 "πελτασταί" και 3.000 "Άγνημα") νούμερα που δεν τα είχαν πιάσει ο Φίλιππος ούτε ο Αλέξανδρος. Παρόλα αυτά, συντρίφτηκε στην μάχη της Πίνας από 46.000 Ρωμαίους και 34 Ελέφαντες του Υπάτου Λεύκιου Αιμίλιου Παύλου. Αν και ο Περσέας διέπραξε μεγάλα λάθη στρατηγικής, η στάση των 4.000 Μακεδόνων ιππέων, γαιοκτημόνων κατά βάση, παραμένει μυστηριώδης, ομιχλώδης, και προδοτική κατά πολλούς, ιδιαίτερα από τους άτυχους φαλαγγίτες (Ο Πλούταρχος παραδίδει ακατανόμαστες ύβρεις κατά του Περσέας λόγω του πλημμελούς ελέγχου της σύγκρουσης και των 4.000 ιππέων που στην ουσία δεν πολέμησαν καθόλου).

Όπως και να έχει, ο άτυχος Βασιλιάς παραδόθηκε μαζί με την οικογένεια του στον Ρωμαίο Υπάτο, και κόσμησε τον θρίαμβο του στην Ρώμη του με



Σκηνή από Ρωμαϊκή μάχη

λάφυρα ανυπολόγιστης αξίας (6 τόνοι Χρυσού, 11 αργυρού, 4.000 επίχρυσα και επάργυρα όπλα, πίνακες και αγάλματα ανυπολόγιστης αξίας). Ο Πατριώτης Περσέας πέθανε μέσα στο φοβερό κάτεργο "Καρκασόν" (Alba Julia, 22 ΒΔ της Ρώμης) το 164, και τα οστά του, μαζί με επιγραφές, βρέθηκαν από Ιταλούς αρχαιολόγους το 2007.

Τάκιτος (56 - μετά το 117μ.Χ.). P. CORNELI TACITI AGRICOLA

<http://www.thelatinlibrary.com/tacitus/tac.agri.shtml>

Tacitus. De vita et moribus Iulii Agricolae, 30. Infestiores Romani, quorum superbiam frustra per obsequium ac modestiam effugias. Raptores orbis, postquam cuncta vastantibus defuere terrae, mare scrutantur: si locuples hostis est, avari, si pauper, ambitiosi, quos non Oriens, non Occidens satiaverit: soli omnium opes atque inopiam pari adfectu concupiscunt. Auferre trucidare rapere falsis nominibus imperium, atque ubi solitudinem faciunt, pacem appellant.

Οι Ρωμαίοι είναι τόσο άρπακτικά άπληστοι που μάταια μπορείς να ξεφύγεις όσο και αν κινείσαι διακριτικά. Είναι οι ληστές όλου του κόσμου που μετά την καθολική λεηλάτηση της γης, ψάχνουν το κάθε τί και στην θάλασσα. Όταν ο έχθρος είναι πλούσιος γίνονται άπληστοι, αν είναι φτωχός γίνονται φιλόδοξοι. Δεν τους έφτασε να χροτάσουν ούτε με την Άνατολή ούτε με την Δύση. Είναι οι μονοί που με το ίδιο πάθος κατασπαράσσουν τον πλούτο και την φτώχεια.

Tacitus: Annals Book 1

<http://www.sacred-texts.com/cla/tac/a01010.htm>

Keitel 1984 Keitel E. Principate and Civil War in the Annals of Tacitus,» American Journal of Philology AJPh. Vol. 105, No. 3, Aut 1984 306-325. Subdoliae adfinitatis poenas morte exsolvisse. pacem sine dubio post haec, verum cruentam. ή ύπουλη συμμαχία επικυρώθηκε με θάνατο, Ando 2000 Ando C. Imperial Ideology and Provincial Loyalty in the Roman Empire, University of California Press, Oct 16, 2000 Auferre trucidare rapere falsis nominibus imperium, atque ubi solitudinem faciunt, pacem appellant.

Όμως ή ειρήνη που άναμφίβολα μετά προέκυψε, ήταν αίματοβαμμένη.

(ή αυτοκρατορία όνομάζουν) καλύπτοντας με ψεύτικα όνόματα τις λεηλασίες και τις σφαγές που διαπράττουν, ειρήνη δέ άποκαλούν την έρήμωση που δημιουργούν.

Röpke 1952, Röpke W. The Social Crisis of Our Time, Transaction Publishers, New Jersey, 1952. Woodman 2010 Woodman A. J. The Cambridge Companion to Tacitus, Cambridge University Press, Jan 21, 2010

Ιστορικές άντιστοιχίες άντι Ρωμαίων και Ρωμαϊκής Ειρήνης

Οί Λατίνοι, οί Παπικοί, οί Φράγκοι, οί Αποικιοκράτες, οί Καπιταλιστές και Τραπεζίτες, οί Πανσλαβιστές, οί Ρώσοι, οί Όθωμανοί, οί Τουρκοί, οί Ίσλαμιστές, οί Νεοταξίτες.

Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή

Αξίζει να σημειωθεί ότι σε αυτόν το επικό αγώνα, ο Περσέας παράταξε Μακεδονική Φάλαγγα τεράστιων διαστάσεων (26.000 σαρισσοφοροι-10.500 Χαλκασπίδες, 10.500 Λευκασπίδες, 2.000 "πελτασταί" και 3.000 "Άγνημα") νούμερα που δεν τα είχαν πιάσει ο Φίλιππος ούτε ο Αλέξανδρος.